

Fő a kakaspaprikás

Bűnös asszisztálásunk az etnikai arányok megbomlasztásához

Mint arról tudomást szereztem a Magyar Szóból, a kormánykoalícióban levő magyar politikusaink kakaspaprikás-pikniket rendeztek Szabadkán a kisipari vásár területén a következő hívogatóval: „Mi főztük – ti egyétek meg!” A „ti” minden bizonnyal a magyar nép kelle-ne, hogy legyen. Vagyis „mi”.

Milyen fülbemászó, milyen kedveskedő, milyen behézelgő. Lám, mennyire becsülik választópolgárait!

Mától kezdve azonban én nagyon szégyellem magamat, hogy valaha is foglalkoztam magyar kisebbségvédelmi politikával, hogy oroszlánként harcoltam jogaimért, hogy sokszor voltam életveszélyben is. Megaláztak, kiközösítettek, szerb barátaimat elvesztettem (pedig ugyanúgy ragaszkodtam hozzájuk).

„Panem et circenses” – a római birodalom uralkodóinak, imperátorainak a „Divide et impera”-val együtt hatalomgyakorló elve volt, hogy butítsák a népet. Annál könnyebb rajta uralkodni. Könnyebb féken tartani.

Kedves Olvasó, mivé lett a harcunk! Milyen mélyre süllyedtünk! Erkölcsi nulla lettünk. Ők kakaspaprikást főznek, s közben elhallgatják előlünk, hogy a menekültek betelepítése a személyes asszisztenciájukkal történik a községek területén a magyar adófizető polgárok pénzéből. Például Szabadka határában, Nagyfénynél 18 000 menekült letelepítését készítik elő, mert „ennek nem lehet ellenállni, mert a menekültek nem akarnak visszamenni. A kérdést nem lehet tovább halogatni, mert szerencsétlen emberekről van szó. Segíteni kell rajtuk.”

Az ő asszisztenciájukkal és hatáskörükben!

Az, hogy nekünk, magyaroknak is van 50 000–60 000 menekültünk – arról többé már egy szót sem ejtenek! Azok talán nem szeretnének visszatérni?

Bennünket még mindig színekúrába lehet ültetni? Mindazok után, ami velünk történt és történik, minket még mindig meg lehet vesztegetni? Egy tál lencsért minden aljasságra képesek vagyunk? Mi továbbra

is képesek vagyunk arra a gaztetre, hogy eláruljuk népünk érdekeit?

Én többé nem szeretem a kakaspaprikást, és halálomig nem fogok kakaspaprikást enni.

A továbbiakban nyugodt lelkiismerettel el is hagyhatom a kérdőjeleket, mert a vezetőink – ha a szerbek a parlamentben történetesen törvényesítének az apa–anyagyilkosságot annak jogalapú megindolásával – azt is végrehajtanák. Igaz, 85 éve tanítatják velünk a szolgálalkúséget, mégis számomra hihetetlen, hogy ilyen rövid idő alatt bele tudják magukat élni az engedelmes, jól nevelt lakáj szerepébe. Nem kell kételkedni az általam említett becstelen cselekedet hitelességében és az elkeseredettségem megalapozottságában. „Bűnösök közt cinkos, aki néma.” Mellőzzük tehát nyugodt lelkiismerettel a kérdőjeleket, hogy teljesebb és igazibb legyen a róluk alkotott kép.

Döntésük alapján 2002. június 27-e óta el is kezdték parcellázni a szabadkai határt a menekültek számára.

Nem kell különösebb zsenialitás ahhoz, hogy fogjuk ennek a következményeit. Szinte valamennyi szerb menekültnek van valahol háza–lakása és más anyagi java. Én igen gyakran elbeszélgetek velük. Őszinték velem, és a fentieket soha nem tagadják. Mi fogjuk megépíteni nekik az új lakást–házat, s ők akkor el fogják adni a saját meglévő házukat–lakásukat a szomszédos „testvéri” köztársaság területén. Ezáltal olyan előnyhöz és előjoghöz fognak jutni valamennyi itt élő őslakossal szemben, ami behozhatatlan. Munkavállalóként és munkáltatóként egyaránt előnyben lesznek. Az állítólagos nemzetközi pénzügyi alapokból megígért támogatásokat eszük ágában sem lesz a Vajdaságban és éppen itt, Szabadkán beruházni. A menekültkérdés rendezését ránk hagyják. Mi a menekültekben pedig új urainkat fogjuk tisztelni, a munkahelyek java részét a szerb közösség kohéziós erejéből kifolyólag ők fogják kapni. A magyar kisebbséget még jobban kínozza majd a munkanélküliség, és anyagilag teljesen lerongyolódik.

Nekem, az „értetlennek” így „érvelnek”: – Köztük mégis sokan vannak olyanok, akiknek valóban nincs lakásuk–házuk a hátrahagyott „testvéri” köztársaságban. Emberbaráti dolog segíteni rajtuk. A válaszom a következő: melyik magyar kapott, vagy fog kapni ingyen lakást–házat Magyarországon? Európának ebben a részében nem működik a „daj–davaj” logikája. Bármelyik magyar, aki innen kiköltözött, az itteni nagy házáért Magyarországon csak kicsit vehetett. Ez az igazság. Magyarország drága ország. Még az amerikaiak is elborzadnak az árak láttán.

Sem Magyarországon és sehol a nagyvilágban egyetlenegy magyar még nem kapott ingyen lakást vagy házat.

És újabb érvekkel jönnek elő: „De a szegény kosovóiak! Mi lesz velük?” Ugyan már! A szegény kosovói szerbek már tíz–húsz évvel ezelőtt rendezték az anyagi helyzetüket s áttelepültek Közép–Szerbiába. Nem piaci áron, hanem annak többszöröséért adták el ingatlanjaikat. Ezért a pénzért legtöbbször két házat vett. Igen sokan közülük nagy bankbetéttel rendelkeznek, amiből életük végéig nyugodtan megélhetnek.

Nekem szegeznek újabb érveket: „De a szegény kosovói romák? Azokkal mi lesz?” Valóban, az „etnikai ingeneering” keretein belül sok ezer cigányt ide irányítottak Észak–Bácskába (a Helsinki Bizottság 2000/2001-es jelentése erről hírt ad). Mi volt ennek a célja? A dolgok természetéből ered, hogy ez a sok ezer cigány még sok ezer cigányt fog idevonzani.

A magyarok fogják be a szájukat! Nem mi, szerbek vagyunk azok, akik megváltoztatják az etnikai arányokat! Minket ne érjen semmilyen vád! A kóborgó cigányok az okai mindennek. Ha némely magyar vezetőnk vízfejű is, éppen minden magyar nem az.

Kifogyhatatlanok az érvek velem szemben: ismerjem el, hogy bizonyos számú nagyon szegény és elesett földönfutó mégiscsak van. Talán csak nem vagyok olyan kegyetlen szerb faló, hogy ne lássam, valóban vannak hontalan emberek? Például: a házukat földig rombolták! (Igaz, előzőleg ők is valaki más házáért földig rombolták, de ez itt most nem fontos). Ezek már egy évtizede várakoznak, arra várnak, hogy a nekik ígért házakba, a magyarok üres házaiba beköltözhesenek.

Miért nem telepítik e „szerencsétleneket” Kelet–Szerbiába? Kelet–Szerbia „üres”, elnéptelenedett. Csak nézzünk bele a hirdetésekbe. Kelet–Szerbiában, például Bor városában háromszobás összkomfortos lakást lehet venni csupán négyezer euróért.

Vezetőink nemcsak romlottak, hanem vakok és ostobák. Nem akarják látni, hogy valaki ki akarja egyenlíteni a szerb nyelvhatárt az országhatárral. Amilyen „nagyszerű” magyar képviselőink vannak, ez sikerülni is fog nekik. Csakhogy ha itt, Szabadkán letelepítenek 18 000 szerb menekültet, állítom, mi mindannyian el fogunk menni, szét fogunk széledni a szélrózsa minden irányába. Szabadkának évszázadokon keresztül az a történelmi szerep jutott, hogy három kultúra érintkezési pontjában van. Szabadkán többé a magyarok számára nem lesz munkalehetőség, sem életminőség.

A magyarokat (engem különösen) azzal vádolják, hogy a „terület és vér” megőrzésének a viszonylatában gondolkodnak.

A kisebbségi sors nem a terület hovatartozásának a kérdése. A kisebbségi sors mindenekelőtt és elsősorban a rossz, és egyre romló életminőség valósága, a magányos igénytelenségbe zuhanás, a kitesztottság valósága, a folytonos háborgatás valósága, mindennemű háborítatlan kisebbségi társadalmi és társasági élet megélése lehetőségeinek a fogyatkozása. Ezért fogunk nem 18 000-en, hanem újabb 50 000-en elmenni. Ők 18 000-en jöttek – mi 50 000-en fogunk elmenni.

Ne legyünk naivak s ne felejtjük, velünk együtt fognak távozni a talpnyaló, lelkük mélyén korrumpált, lakáj módra udvarias és kiszolgáló vezetőink is. Csak még egy kicsit kívárnak. Megsúgjam meddig és miért? Előbb meg szeretnének ők is gazdagodni és szeretnék zsebre vágni a júdáspénzt. Közülük néhánynak ez sikerülni is fog. Utána fuss utánuk! Ezt tették a melldőngető magyarból lett jugoszlávok is. Ha netalán valahol más országban fognak meghívni kakaspaprikásra, ott is azt fogom mondani nekik, hogy egyék meg ők.

S végül a szakmai becsületesem úgy kívánja, hogy az egész kérdés-komplexumot vizsgáljam meg szerb szempontból, a szerb érdekek figyelembevételével.

Csak az ostoba szerbek fognak örömmámorban úszni attól, hogy végre sikerült kiszorítani a magyarokat ebből a térségből, hogy a németek után végre sikerült megszabadulni a magyaroktól is. A becsületesen gondolkodó szerbek ebben a multikulturalizmus igazi tragédiáját fogják látni. Csak az ostoba és megtévesztett szerbek hihetik azt, hogy önmagukban és önmagukkal multikulturális társadalmat építenek.

Attól kezdve, hogy nem lesz több magyar, az egyenrangú és még egyenrangúbb szerbek fognak együtt élni és egymással szemben állni a vajdasági tér-

ségben. Ez borzalmas állapot lesz. Ezek után nem számíthat nyugodt álmra egyetlen közéleti gondolkodású szerb sem. A nemzetközi közösség évtizedeken keresztül fogja vádolni és büntetni a szerbeket. A szerbeknek pedig nem lesz elfogadható feleletük arra, hogy miért tették ezt.

A történelmi emlékezet nem felejt, olyan a „természete”. Ha a szomszéd valamit mégis el fog tudni felejteni, bőségesen be fogja pótolni a szerbek megnyugodni képtelen emlékezete. A szerbek évszázadokig fogják marni és vádolni egymást. Életerejük ebben fog elenyészni. Ilyen a káini lelkiismeret logikája. Az üldözöből üldözött lesz, és saját üldözési mániájában fog gyötrődni és vergődni. Őrjítő állapotba kerül: a „siker” üldöző elkezd félni a valamikori sikerétől és önmagától. Állandóan az nyugtalanítja, hogy mi lesz, ha egyszer mégis fordul a kocka. Az egyenes és nyílt közgondolkodást a titkolódó, vádaskodó és rögeszmés félelem fogja helyettesíteni. Ahogy múlnak az évtizedek, úgy növekszik a büntetéstől való félelem.

Így van ez, amikor rövidlátó politikusok „építik” (gyarapítják) az államot (a daj–davaj logikájával), és nem a társadalmat (a családom–családod és mindenki fáradtságos munkájával). A nemzetközi közösség álláspontja a menekültkérdés megoldásában világos és egyértelmű: a menekülteknek lehetővé kell tenni, hogy visszamenjenek oda, ahol élvezhetik a valamikori polgári és emberi jogikat.

„Hatalom, mint a víz, vagy apad, vagy árad,
Soha középszerben tespedve nem állhat...”

Arany János

Az elmúlt 13 évben a délvidéki magyarság változó magatartással és sikerrel „politizált”: védekezett az északra agresszíven terjeszkedő nagyszerb nacionalista törekvések ellen. A közéletből évtizedekig kirekesztett, gyakran üldözött és sokszor bántalmazott polgári világnézetű emberek és néhány valóban őszinte magyar hazafivá lett, a kommunista hazugságokból és ideológiából kiábrándult közéleti személyiség összefogott. Cselekedni kívántak. Nagy akarással tenni valamit a magyar nemzeti érdekvédelemért. Ne idealizáljuk a múltat: együttműködésük nem volt mindig zökkenőmentes. Meg–megjelent köztük a kölcsönös gyanakvás–gyanúsítgatás „kisördöge” (rossz szelleme). Ha politizálni nem is tudtak, de menetközben (a gyakorlatban) is rengeteget tanultak.

A politikai közerkölcs területe nagyon sikamlós. Nagyon nehéz megőrizni tisztaságát. Ahol közpénzek vannak, mozgásukat nehéz ellenőrizni, mert a „közpénzek” nincsenek közszemlén és a közvélemény rálátásának kitéve.

A hatalommal még rosszabbul áll a dolog. A politikusokra bízott hatalommal való visszaélés valószínűsége mindig jelen van. („A hatalom mindig megronthatja az embert, a nagy hatalom nagyon megronthatja” – ismert egy angol lordtól eredő mondás).

Volt, ahogy volt. A politikai közerkölcs területén azonban sohasem vétett a délvidéki magyarság akkorát, mint nemrég a Magyar Országgházban. Nagyon nagy fokú politikai erkölcstelenség, züllöttség és arcátlanság kell ahhoz, hogy a Szerb Köztársaság kormányának meghívott magyar alelnöke (a délvidéki magyarok „képviselője”) ott kijelentse a következőt: az időben egymásután sorakozó magyar kormányok „későn vették észre a szerb betelepítési szándékot és a betelepítés méreteit a Vajdaságban”.

A délvidéki magyarság politikai „főméltósága” illet tudott mondani a Magyar Országgházban. Politikai közerkölcsünk mutatója valóban a nullát mutatja.

Feléd fordulok, kedves Olvasó, hogy ne szégyelljem délvidéki magyar mivoltomat és értelmiségi hivatásom. Kérdem én: úgy nem is lett volna, hogy az anyaországunk főméltóságának (a magyar nemzet legmagasabb rangú megbízottjának) figyelmét ilyen sikeresen kijátszották volna az álnok és fondorlatos szerbek, hogy történhetett meg az, hogy a mi éberségünket is kijátszották (mi minden percben velük vagyunk, egymással farkas szemét nézünk).

Nem! Mi mindent tudtunk! Miért nem jelentettük a Magyar Országgháznak és a kormánynak, hogy mit csinálnak a báránybőrbe bújt farkasésű szerbek?

A Szerb Köztársaság kormányának magyar alelnöke már hónapok óta a kisebb hazugságokból a nagyobb és egyre elképesztőbb hazugságok felé sodródik.

Nem igaz az, hogy a délvidéki magyarok kormánypárti politikai érdekképviselete tiltakozott a menekültek letelepítése ellen. Nevetséges a zárt testületek és a közvélemény részéről ellenőrizhetetlen „szervek” jegyzőkönyveire való hivatkozás, a félostobán megfogalmazott nyegle erejű egy vagy két közleménnyel történő hadonászás.

Tudjuk jól, hogy a politikai harcban ennél százszorta hatékonyabb eszközök is vannak azok alkalmazására, azonban nem került sor a „mi toleránsak va-

gyunk" – elvre való hivatkozás miatt. (Hogy hányszor élnek a toleranciára való hivatkozással vissza, annak most már csak a Teremtő a megmondhatója).

Miért hozta a délvidéki magyarság létre a politikai érdekképviselőt és politikai pártját, ha nem azért, hogy megvédjen bennünket, hogy kezdeményezze, serkentsen politikai önszerveződésünket?

Már réges-régóta nem ez történik.

Aki legyint egyet és azt gondolja magában, hogy kutyából nem lesz szalonna – igazat mond. Kísért a megalkuvó múlt, erőtlenné teszi a jelent, s azzal fenyeget, hogy eladja a jövőt.

